

[Korsgaard.]

man har regnet forkert i den Forstand, at man har faaet mange flere Penge, end man er kommet til at give ud, og saa beholder man dem. Det er den simple, brutale Baggrund for det, her er sket.

Den højtærede Finansminister har, som sagt, været inde paa, at det var underligt, jeg ikke interesserede mig for de mindre Indtægter, og har ogsaa fundet en Begrundelse for, at jeg i særlig Grad interesserede mig for de større. Dér vil jeg sige, at det er ganske klart, at med den Skatteudskrivningsform, vi har, kan de mindre Indtægter, saadan som Systemet er bygget op, ikke give noget Udsving, der i den Grad illustrerer, hvad det er, man gør, som naar man kommer op paa de større Indtægter. Og det ved vi alle efter et Foredrag bl. a. af Hr. Steincke i Forbindelse med Hr. Prieme, at nu er man inde paa den Samfundsopfattelse, at Socialdemokratiet aldeles ikke modsætter sig

Første Næstformand (Vanggaard):

Det ærede Medlem mener den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Prieme.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Korsgaard): Jeg mente, at jeg angaaende Ting, der er foregaaet uden for Salen, havde Lov til at nævne de paagældende simpelt hen ved Navn.

Første Næstformand (Vanggaard):

Naar Medlemmer eller Ministre benævnes her, benævnes de med deres Titulatur efter Forretningsordenen.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Korsgaard): Efter de Udtalelser, som kom fra disse to prominente Mænd — det maa man vel have Lov til at kalde dem —, maa Socialdemokrater have nok saa store Indtægter, de maa endda være Millionærer. Jeg synes, det er noget underligt noget, men saa maa jeg paa den anden Side gaa ud fra, at saa interesserede de høje Indtægter ogsaa i hvert Tilfælde nogle Socialdemokrater.

Der kan ikke være Tvivl om, at det er gennem de højere Indtægter, de store Procenter kommer frem. Dér vil jeg for det første udtale min Tilfredshed med, at Finansministeren ikke fandt nogen Fejl i mine Talberegninger. Men saa gaar Finansministeren over til at regne med Indtægterne som faste, og at Skatten maa fradra-

ges, og han siger, at saa svarer 34 pCt. til 22,7. Jeg tror, det er forkert; jeg tror, det svarer til 25,5. Han siger, at 42 svarer til 27,2; jeg tror, det er forkert; jeg tror, det svarer til 29,5 — jeg skal give Ministeren en Talopgave, der viser det. Ministeren siger, at 55 pCt. svarer til 32,6; jeg mener, det svarer til 35,5. Det er kort sagt en daarlig Udregning, efter min Metode, naar man endelig vil fintælle. Det er imidlertid ikke saa meget det, det kommer an paa. Men den højtærede Finansminister gaar uden videre ud fra, at man har den samme Indtægt Aar efter Aar. Det er en fuldkommen usikker Betragtning — derom kan man intet vide. Og skulde Tilfældet være, at man kun har den paagældende Indtægt et enkelt Aar, saa er de Tal, jeg har fremdraget, fuldkommen rigtige; i hvert Tilfælde har den højtærede Finansminister ikke vist, at der var nogen Fejl i dem.

Og saa glemmer den højtærede Finansminister, at der er andre Skatter end dem, der her er taget med; der er Formueskat, og der er Aktieselskabsskat. I øvrigt kunde den højtærede Finansminister ganske have sparet sig denne lange Udredning, idet jeg positivt gjorde opmærksom paa, at jeg ikke har regnet med det Moment, der laa i Eradragetsretten, men at dette til en vis Grad opvejedes dels af, at Indtægten ikke var jævn — og dette gælder jo i meget høj Grad netop de store Indtægter —, og dels af, at der var andre Skatter, som overhovedet ikke var taget med.

Jeg maa altsaa hævde, at selv om Eradragetsretten naturligvis har *nogen* Betydning, er det ganske overordentlig høje Skatter, man er oppe paa, og jeg kan overmaade vel forstaa, at mange Skatteydere synes, at dette er for meget. Men naar man skal tale om disse Forhold her i Salen, kommer det naturligvis ikke an paa, hvad den enkelte Skatteyder mener, og jeg er heller ikke i Tvivl om, at man kan finde endnu flere Skatteydere, der tænker som saa: Naar du nu har saa meget trods den store Skat, og jeg kun har saa lidt, er der ingen Grund for dig til at beklage dig. Men det er ikke det, det kommer an paa. Det, det kommer an paa i Situationen, er, om det for hele Erhvervsudviklingen er rigtigt at beskatte saa højt, eller det ikke er det. Saa maa Manden, hvad enten han er Finansminister, eller han hedder Korsgaard, eller hvad han nu hedder, naturligvis bøje sig for det, som for hele Samfundets Skyld er det ønskelige.

Det er min personlige Opfattelse, at det er for høje Skatteprocenter, vi er kom-